

Arrest

nr. 141 044 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Bij de verkiezingen van 1376 (Iraanse kalender; stemt overeen met 1997 in de Gregoriaanse kalender) stemde u voor Khatami. Nadat u uw stem op Khatami uitgebracht had, werd u gezegd dat u nooit meer voor overheidsinstanties zou mogen werken. Dit was voor u echter geen reden om uw land te verlaten. Vele jaren later, in de aanloop naar de verkiezingen van 1388 (2009), vroeg L. (...), een politicus uit de entourage van Moussavi die later werd gearresteerd, aan de kunstacademie waar u ook les volgde om een tentoonstelling te organiseren. De opbrengst zou gebruikt worden om Moussavi's campagne te

financieren. Samen met verschillende anderen besloot u aan deze tentoonstelling mee te werken. Na de frauduleus verlopen presidentsverkiezingen nam u deel aan verschillende protestmanifestaties. Hierbij ondervond u, behalve dat u een tweetal keer een aantal klappen had gekregen, geen problemen. In de loop van de zesde maand van 1388 (september 2009) vielen ordediensten op een zaterdag binnen in de kunstacademie. Verschillende leerlingen die er les volgden en een docent werden opgepakt. U was toen niet aanwezig, omdat u aan het werk was. Dezelfde dag nog werd u door een medeleerling van deze inval op de hoogte gebracht. U belde hierop nog een laatste maal met uw echtgenote om haar op de hoogte te brengen van uw moeilijkheden; sindsdien had u geen enkel contact meer met haar. Na uw telefoontje met uw echtgenote dook u onder. Tot de eerste maand van 1389 (maart-april 2010) verbleef u in Karaj; sindsdien verbleef u in Rostamabad (Gilan). Vanuit uw onderduikadres stond u via een zekere S. (...) in contact met uw schoonvader die u op de hoogte bracht van de verdere evoluties. Zo vernam u onder meer dat er een serieus dossier tegen uw gearresteerde medeleerlingen opgesteld was en dat er kort na de inval in de kunstacademie een tweetal huiszoekingen in uw woning plaatsvonden. Hierbij werden een aantal documenten en uw persoonlijke computer in beslag genomen. Na de tweede huiszoeking besloot uw echtgenote net als u samen met jullie zoontje onder te duiken. In die periode kwam een eerste aan u gerichte convocatie toe. Even later kwamen de autoriteiten bij uw schoonvader langs en pakten uw broer A. (...) op, omdat ze via hem uw echtgenote te pakken wilden krijgen. Toen uw echtgenote vernam dat haar broer opgepakt was, verliet ze haar onderduikadres en contacteerde ze de autoriteiten. Ze werd gedurende een aantal dagen vastgehouden en werd vrijgelaten na het tekenen van een beloftebrief. De door uw echtgenote en uw schoonfamilie ondervonden problemen waren allemaal gevolgen van uw eigen problemen. Na haar vrijlating besloot uw echtgenote het land te verlaten. Sindsdien begonnen S. (...) en uw schoonvader ook uw vertrek uit Iran te organiseren, hetgeen enige tijd in beslag nam. Intussen bleven er aan u gerichte convocaties toekomen. Uiteindelijk verliet ook u op illegale wijze Iran via Turkije, van waaruit u voor het eerst opnieuw contact kon opnemen met uw echtgenote, en Griekenland en kwam u naar België, waar u uw echtgenote vervoegde en waar u op 28 oktober 2011 asiel aanvraagde. Uw echtgenote had eerder op 19 april 2010 asiel aangevraagd in België. Hierin nam het Commissariaat-generaal op 21 maart 2011 een weigeringsbeslissing omdat er aan de door haar aangekaarte problemen, die door uw problemen veroorzaakt werden, niet het minste geloof kon worden gehecht. Op 30 juni 2011 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze weigeringsbeslissing. Op 5 september 2011 vroeg uw echtgenote een tweede maal asiel aan. Hierin verklaarde ze dat ze geen enkele informatie had over uw lot en legde ze een aan u gerichte convocatie neer. Deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. U verklaarde niet naar Iran te kunnen terugkeren omdat u er voor uw leven vreesde. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje), een kopie van uw rijbewijs, uw huwelijksboekje, een kopie van het valse paspoort waarmee u vanuit Athene (Griekenland) naar België reisde, een foto van u en uw docent die in de zesde maand van 1388 werd gearresteerd, en een krantenknipsel uit het West-Vlaamse weekblad "de Weekbode" waaruit blijkt dat u een gemeentelogo voor de gemeente Langemark-Poelkapelle heeft gemaakt.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal inzake de asielaanvraag van uw echtgenote een weigeringsbeslissing genomen heeft omdat er noch aan haar beweerde problemen, die door uw problemen – ten gevolge van uw activiteiten op de kunstacademie werd u gezocht – werden veroorzaakt, noch aan uw problemen enig geloof kon worden gehecht. Zo werd er onder meer geen geloof gehecht aan de door haar geschetste arrestatie van uw medeleerlingen in de zesde maand van 1388, aan uw door haar beweerde juridische problemen die ze aan de hand van twee convocaties trachtte te illustreren en aan haar eigen problemen veroorzaakt ten gevolge van uw problemen. Bijgevolg kan er aan de door u beweerde problemen – u werd gezocht ten gevolge van uw engagement voor Moussavi op de kunstacademie – evenmin enig geloof gehecht worden.

Er kan bovendien gewezen worden op het feit dat de door het Commissariaat-generaal gedane vaststellingen in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote bevestigd worden door een aantal ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote betreffende de arrestatie van een docent en uw medeleerlingen en uw gebrekkige kennis in dit verband. Zo verklaarde uw echtgenote aanvankelijk dat twee docenten en zes medestudenten van u die dag gearresteerd werden (CGVS I echtgenote, p. 13); later zei ze echter dat er die dag in totaal slechts vier mensen gearresteerd werden (CGVS II echtgenote, p. 5-6; p. 10). U verklaarde dan weer dat u te horen had gekregen dat er samen met de leerkracht vijf à zes personen werden gearresteerd (CGVS, p. 16). In dit verband kan er bovendien opgemerkt worden dat het hoogst merkwaardig is dat u geen precieze informatie zou hebben

over het exacte aantal gearresteerde medeleerlingen en hun exacte identiteit. Evenmin had u enige informatie over het lot van uw gearresteerde collega's sinds hun arrestatie in de loop van de zesde maand; u achtte het zowel mogelijk dat ze vrijgelaten werden als dat ze intussen vermoord zijn (CGVS, p. 20). Gelet op het feit dat u via de intussen gepensioneerde oom van uw echtgenote, die binnen de Iraanse justitie werkte, er korte tijd na de arrestatie van uw medeleerlingen in geslaagd was om te weten te komen dat er tegen de arrestanten een serieus dossier was opgesteld (CGVS, p. 17), is uw onwetendheid in dit verband evenwel erg onaannemelijk, temeer daar u nooit enige poging ondernomen heeft om aan deze oom enige bijkomende informatie hierover te vragen (omdat u ervan uitging dat hij toch niet zou kunnen antwoorden) (CGVS, p. 19-20). Uw bewering dat u hem vanuit België dergelijke vragen niet zou kunnen stellen omdat de telefoons gecontroleerd worden, kan geenszins overtuigen, daar uit de verklaringen van uw echtgenote in het kader van haar tweede asielaanvraag blijkt dat ze in staat is om met uw schoonfamilie in Iran over jullie (beweerde) problemen te communiceren (verklaring DVZ 2e AA echtgenote, vraag 37). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Overigens kan er nog gewezen worden op het bevreedende feit dat, waar uw echtgenote uitdrukkelijk verklaarde dat L. (...), die enige tijd voor uw medeleerlingen gearresteerd werd, op de kunstacademie een officiële docent van u was (CGVS II echtgenote, p. 5-6), u ontkende dat L. (...), die weliswaar het initiatief genomen had voor de organisatie van de tentoonstelling, actief was op de kunstacademie (CGVS, p. 19). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen danig de geloofwaardigheid van de door u beweerde arrestaties in de loop van de zesde maand van 1388 omwille van de organisatie van een tentoonstelling door de kunstacademie ten voordele van de campagne van Moussavi.

Gezien u de arrestaties op de kunstacademie in de loop van de zesde maand van 1388 geenszins aannemelijk heeft gemaakt, komt tevens de geloofwaardigheid van uw problemen en deze van uw echtgenote fundamenteel op de helling te staan.

Dit blijkt tevens uit volgende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote betreffende jullie problemen. Zo beweerde uw echtgenote onder meer dat de arrestatie van uw medeleerlingen op 28/6/1388 plaatsvond (19 september 2009). Eén week later, op 5/7/1388 (27 september 2009), vond er een huiszoeking in haar woning plaats. Twee dagen na deze incidenten besloot ze om onder te duiken. In de loop van haar opeenvolgende gehoren vermeldde uw echtgenote nergens dat er voordat ze onderdook twee huiszoekingen zouden plaatsgevonden hebben (CGVS-vragenlijst echtgenote, vraag 3.5; CGVS I echtgenote, p. 13-16; CGVS II echtgenote, p. 7). U beweerde echter dat u via uw schoonvader vernomen had dat er twee à drie huiszoekingen plaatsvonden. De eerste huiszoeking vond plaats maximaal drie dagen na de arrestatie van uw medeleerlingen; de tweede huiszoeking vond maximaal een maand later plaats. U veronderstelde dat uw echtgenote bij beide huiszoekingen aanwezig was en dat ze daarna naar haar onderduikadres vertrok (CGVS, p. 6-10). Daarnaast verklaarde u dat er voor de arrestatie van uw echtgenote één aan u gerichte convocatie toekwam (CGVS, p. 22), terwijl uw echtgenote het had over twee aan u gerichte convocaties (waarvan ze ook een kopie neerlegde) voor haar arrestatie (CGVS I echtgenote, p. 7). U veronderstelde dat er geen convocaties aan uw schoonvader werden afgeleverd (CGVS, p. 22). Nochtans legde uw echtgenote bij haar tweede asielaanvraag een aan u gerichte convocatie neer, die aan uw schoonvader overhandigd zou zijn (verklaring DVZ 2e AA echtgenote, vraag 37). Ten slotte blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat er tussen u en uw schoonvader tot de twaalfde maand van 1388 (februari-maart 2010) rechtstreeks contact was. Bij haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal zei uw echtgenote dat er tussen u en haar vader drie korte gesprekken plaatsgevonden hadden; bij haar tweede gehoor had ze het over één à twee contactmomenten. Sinds de twaalfde maand van 1388 was er geen contact meer en heeft ze niets meer van u vernomen. Uit haar verklaringen in het kader van haar tweede asielaanvraag blijkt dat ze met haar vader in contact stond (CGVS I echtgenote, p. 4; CGVS II echtgenote, p. 9; verklaring DVZ 2e AA echtgenote, vraag 37). Volgens u was het contact tussen u en uw schoonvader echter niet rechtstreeks en verliep het via een tussenpersoon. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u via uw tussenpersoon frequent, i.e. ongeveer maandelijks, contact had met uw schoonvader en dat dit contact nooit gedurende lange tijd afgebroken werd (CGVS, p.3; p. 14).

Voorts blijkt de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen uit uw opmerkelijk gebrekkige kennis betreffende de door uw familie ondervonden problemen. Zo wist u niet eens met zekerheid of uw zoontje tijdens (één van) de huiszoekingen aanwezig was. U was evenmin zeker over

het aantal huiszoeken die in uw woning plaatsgevonden hadden: u twijfelde tussen twee en drie. U wist zelfs niet eens met zekerheid of uw echtgenote bij de tweede huiszoeking aanwezig was; u gaf aan dat ze toen waarschijnlijk aanwezig was. U wist evenmin met zekerheid bij welke huiszoeking uw documenten in beslag werden genomen (CGVS, p. 5-10). Verder wist u niet aan wie de convocaties, die voor de arrestatie van uw echtgenote werd afgeleverd, overhandigd werd; u wist zelfs niet eens of uw echtgenote bij het afleveren van deze convocaties al dan niet ondergedoken leefde (CGVS, p. 22). Daarnaast wist u niet op welke manier uw echtgenote werd vrijgelaten. Of de vraag of ze op borgtocht werd vrijgelaten en wat de inhoud was van de door haar ondertekende beloftebrief, moest u het antwoord immers schuldig blijven (CGVS, p. 23). U rechtvaardigde uw gebrekkige kennis onder meer door te stellen dat uw echtgenote weigerde om over haar problemen met u te spreken – ze heeft immers psychische problemen – en dat u via de telefoon niet over uw problemen met uw contactpersonen in Iran kan spreken. U gaf onder meer aan dat u nooit meer aan uw problemen in Iran wilde denken, dat u er geen vragen over wilde stellen en dat u geen reden vond om er vragen over te stellen (CGVS, p. 7; p. 9). Deze uitleg voor uw gebrekkige kennis kan echter niet overtuigen. Vooreerst legden u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over de communicatie tussen jullie onderling. Bij haar tweede asielaanvraag d.d. 5 september 2011 gaf uw echtgenote aan dat ze sinds september 2009 niets meer van haar echtgenoot, i.e. u, vernomen had (verklaring DVZ 2e AA, vraag 37). Nochtans zei u dat u tijdens uw reis naar België vanuit Turkije met uw echtgenote contact opgenomen had. Na uw verblijf in Turkije verbleef u ongeveer drie en een halve maand in Griekenland waarna u op 28 oktober 2011 in België asiel aanvroeg (CGVS, p. 13). Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen logischerwijs dat u korte tijd voor 5 september 2011 nog met uw echtgenote contact had. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat uw echtgenote u wel degelijk enige informatie heeft gegeven over haar problemen (CGVS, p. 10) en legde u geen enkel medisch attest neer ter staving van de psychische problemen van uw echtgenote. Verder blijkt dat u na uw komst in België vernomen had dat een aantal personen een verdacht bezoek brachten aan uw moeder, die in Iran verblijft (CGVS, p. 23) en dat uw echtgenote vanuit België documenten uit Iran kon verkrijgen betreffende haar (jullie) problemen en hierover bijgevolg met haar Iraanse contactpersonen kon communiceren (verklaring DVZ 2e AA echtgenote, vraag 37). Uw uitleg waarom u over bijzonder weinig informatie betreffende de problemen van uw familie beschikt is bijgevolg geenszins overtuigend. Nochtans kan van een asielzoeker verwacht worden, zoals hierboven reeds werd aangestipt, dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, hetgeen u nagelaten heeft te doen.

Gezien u door uw gebrekkige informatie en door de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote de problemen (huiszoeken, arrestaties, ontvangen van convocaties) die uw familieleden in Iran zouden hebben gekend niet aannemelijk heeft weten te maken, gezien uw bewering dat deze problemen het rechtstreekse gevolg zouden zijn van uw engagement voor de campagne van Moussavi (en meer bepaald uw assistentie bij de organisatie van een tentoonstelling) (CGVS, p. 11; p. 24; CGVS I echtgenote, p. 20) en gezien u deze problemen van uw familieleden geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt wederom de geloofwaardigheid van uw beweerde persoonlijke problemen, waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht, fundamenteel ondergraven.

Dat u tijdens uw deelname aan een aantal protestmanifestaties een aantal klappen zou gekregen hebben, kan tot slot bezwaarlijk gelijkgeschakeld worden met een vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U bevestigde in dit verband uitdrukkelijk dat het feit dat u een aantal klappen kreeg voor u geen reden was om Iran te verlaten (CGVS, p. 15).

De door uw echtgenote neergelegde convocaties kunnen aan deze vaststellingen niets wijzigen. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten te kaderen in een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen hier absoluut niet het geval is. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw reis met een vals paspoort en uw artistiek talent, hetgeen uit de door u neergelegde documenten blijkt, staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt dat haar beslissing niet kan worden gebaseerd op de weigeringsbeslissing genomen jegens haar echtgenote nu haar asielaanvraag niet gebaseerd is op dat van haar echtgenote doch wel omgekeerd. Haar echtgenote is bovendien slechts in mindere mate op de hoogte van de persoonlijke problemen van haar echtgenoot daar zij deze zelf niet heeft meegemaakt.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van beiden echtelingen aangaande de arrestatie van een docent en medeleerlingen merkt verzoekende partij op dat haar echtgenote deze informatie had van anderen en deze info dus had van horen zeggen. Intussen heeft verzoekende partij via de oom van haar echtgenote vernomen dat drie van de gearresteerde leerlingen veroordeeld werden tot een gevangenisstraf en dat een vierde leerling verdwenen is.

De echtgenote van verzoekende partij was in de veronderstelling dat L. een docent was aan de academie om reden dat zij verzoekende partij af en toe hoorde spreken over L. toen zij het had over de kunstacademie en de tentoonstelling.

Verder wijst verzoekende partij erop dat zij zich enkele zaken moeilijk kan herinneren gezien het lange tijdsverloop tussen haar asielaanvraag en het gehoor door verwerende partij en dat voor wat betreft de verklaringen van haar echtgenote rekening dient gehouden te worden met haar psychische problemen zoals blijkt uit het medisch attest als bijlage 3 gevoegd bij het verzoekschrift.

Ten slotte benadrukt verzoekende partij nogmaals de psychische problemen van haar echtgenote ter vergoelijking van haar gebrekkige kennis omtrent de problemen die haar familie heeft gekend daar door de psychische gezondheidstoestand van haar echtgenote hierover slechts een gebrekkige communicatie mogelijk was.

2.2.3.2. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de beoordeling van onderhavige asielaanvraag is gebeurd op basis van de persoonlijke problemen van verzoekende partij en verwerende partij uitdrukkelijk vermeldt dat de beweerdde problemen van haar echtgenote het gevolg waren van de problemen van verzoekende partij. De Raad oordeelt het verder terecht dat kan worden uitgegaan van een zware hypothekering van de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielaanvraag indien de beweerdde problemen van de echtgenote van verzoekende partij, die het rechtstreekse gevolg zijn van de problemen van haar echtgenoot, als volstrekt ongeloofwaardig worden

beschouwd. Daarenboven maakt de verwijzing naar de weigeringsbeslissing van de echtgenote van verzoekende partij slechts een deel uit van een veel ruimere motivering die de beoordeling van ongeloofwaardigheid op basis van deze eerder genoemde weigeringsbeslissing bevestigt, steunend op de talrijk vastgestelde tegenstijdige verklaringen tussen verzoekende partij en haar echtgenote en op het flagrant gebrek aan informatie over wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas in hoofde van verzoekende partij. Dat de beoordeling van onderhavige asielaanvraag louter zou gebaseerd zijn op het asielrelaas van de echtgenote van verzoekende partij resulteert dan ook uit een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij opwerpt dat haar echtgenote niet van alles op de hoogte is daar zij zelf de problemen niet heeft meegemaakt en dat zij dan ook de informatie over de arrestaties in de kunstacademie slechts heeft van horen zeggen, oordeelt de Raad dat dit verweer niet weerlegt waarom de echtgenote zich betreffende deze ontvangen informatie tegenspreekt en twee versies geeft over het aantal arrestanten. Ook verzoekende partij zelf was niet aanwezig op de kunstacademie op het ogenblik van de arrestaties – wat wordt bevestigd in het verzoekschrift –, zij werd over het gebeuren zelf telefonisch ingelicht door een medeleerling en gaf zelf onmiddellijk verslag van deze problemen aan haar echtgenote. Dat verzoekende partij en haar echtgenote dermate uiteenlopende versies voorhouden betreffende het aantal gearresteerde personen hoewel zij zich zelfs desbetreffend bij een goed ingelichte bron, meer in het bijzonder via de oom van de echtgenote van verzoekende partij, nader hadden kunnen informeren, verhindert enig geloof te hechten aan dit gebeuren.

Aangaande de mededeling van verzoekende partij dat zij zich nu toch heeft geïnformeerd bij de oom van haar echtgenote die haar vertelde dat drie van de gearresteerde leerlingen veroordeeld werden tot een gevangenisstraf en een vierde leerling verdwenen is, *“vermoedelijk gevlucht”*, oordeelt de Raad dat dit een *post-factum* verklaring betreft teneinde vooralsnog aan te tonen zich wel degelijk te hebben geïnformeerd over het lot van haar gearresteerde collega's, doch geen verschoningsgrond inhoudt voor de jarenlange desinteresse in dit lot – een wezenlijk gegeven in het asielrelaas die haar had toegelaten haar eigen situatie beter in te schatten – en evenmin verduidelijkt hoeveel personen effectief werden gearresteerd en wat hun identiteit was.

Het verweer van verzoekende partij dat haar echtgenote *“in de veronderstelling was dat L. (...) docent was aan de academie om reden dat zij verzoeker af en toe over L. (...) hoorde spreken toen hij het had over de kunstacademie en de tentoonstelling”* kan door de Raad niet worden aanvaard nu de echtgenote van verzoekende partij duidelijk op de hoogte is van het organiseren van de tentoonstelling en de betrokkenheid van L. in deze en het dan ook niet aannemelijk voorkomt dat zij niet op de hoogte zou zijn geweest van het doel van deze tentoonstelling en wie hiertoe als politicus het initiatief had genomen.

Waar verzoekende partij opmerkt dat zij zich enkele zaken moeilijker kon herinneren, hetgeen te wijten is aan het tijdsverloop merkt de Raad op dat in redelijkheid dient te worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij en in dat van haar echtgenote zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht. Daarenboven is de Raad van oordeel dat het zich gedurende jaren niet informeren over wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas – waardoor verzoekende partij desbetreffend het antwoord schuldig bleef – door tijdsverloop evenmin kan worden verantwoord.

Betreffende het medisch attest aangaande de psychische problemen van de echtgenote van verzoekende partij (bijlage 3 bij het verzoekschrift) stelt de Raad vast dat uit dit attest niet blijkt dat het cognitief geheugen van de echtgenote van verzoekende partij dermate is aangetast dat zij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.4. Aangaande de door verzoekende partij als bijlage 4 bij het verzoekschrift gevoegde Iraanse convocatie benadrukt de Raad dat aan bijgebrachte documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven stelt de Raad vast dat voormelde convocatie een fotokopie betreft en is hij desbetreffende van oordeel dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.5. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 24 september 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT